

# Atidaryta Romualdui Ozolui skirta paroda

Penktadienį Šiaulių apskrities Povilo Višinskio viešosios bibliotekos III aukšto galerijoje atidaryta Romualdo Ozolo 80-osioms gimimo metinėms skirta fotografijų paroda „Romualdas Ozolas – filosofas politikoje“.

80-metis suaktis buvo minima 2019 metais – R. Ozolas gimė 1939 metų sausio 31 diena Joniškelyje, Pasvalio rajone, 1957 metais baigė Baziliūnų vidurinę mokyklą Šiaulių rajone. Šioje mokykloje saugoma paties R. Ozolo perduota tūkstančių knygų biblioteka ir dalis jo archyvo.

Lietuvos Respublikos Seimo kanceliarijos parengtoje parodoje nuotraukomis pasakojama R. Ozolo – filosofo ir leidėjo, Lietuvos Persitvarkymo Sajūdžio kūrėjo, ideologo ir vieno iš lyderių, Aukščiausiosios Tarybos-Atkuriamojo Seimo deputato, Lietuvos Nepriklausomybės Akto signatario, pirmosios Lietuvos Respublikos vyriausybės vicepremierių, dviem Lietuvos Respublikos Sei-



Šiaulių apskrities Povilo Višinskio viešosios bibliotekos III aukšto galerijoje pristatyta Romualdo Ozolo 80-osioms gimimo metinėms skirta fotografijų paroda „Romualdas Ozolas – filosofas politikoje“.

mo kadencijų nario, Seimo vice-pirmmininko, Centro judėjimo ir partijos pirmininko – gyvenimo

istorija.

Lietuvos Persitvarkymo Sajūdžio Seime Romualdas Ozolas ėjo svarbiausias pareigas: buvo iniciatyvinės grupės narys, Lietuvos Persitvarkymo Sajūdžio Seime ir

## SAJŪDŽIO UŽKULISIAI (27)

Birželio 3-oji vadinama Sajūdžio gimimo diena. Taip progą (nuo 1988 metų vasaros pradžios) Sajūdžio pirmieviai pasitinka sveikindami vienas kitą: Angonita Rupštė daugiau nei tris dešimtmečius mums po atviruką atsiuncia, mes jai – žinutę ar elektroninį laišką. Žinau, kad regionuose yra lankomi išėjusių Anapus sajūdininkų kapai. Jau daug metų, kai kieme pražysta ramunės, aš nunešu jų žiedų buvusiems bendražygiamams. Net susikuriau pabūrimo „myli–nemyli“ analogą. Sakau: „prisimena–neprisimena“...



Irena VASINAUSKAITĖ

ležinę neviešinimo taisykle. Taip atsitiko su 1997 metais vykusios Lietuvos Respublikos Prezidento rinkimų kampanijos istorijomis. Pastaraiai ketinėta pasilti sau ir kitiams dviems bendražygiamams, bet persigalvoja... Nuosirdžiai dėkoju abiemis Sajūdžio dalyviams, sutikiusiemis paviešinti tų dienų ivykius. Ačiū fotomenininkui Aleksandru Ostašenkovui už iliustracijas, o fotografui mėgėjui Ugnui Malakauskui už meistriskai sustabdytą anuometinio mano idealizmo akimirka.

Obuoja taip... 1997 metų rudenį prasidėjo Prezidento rinkimų kampanija. Dalyvavo 7 pretendentai: Valdas Adamkus, Vytenis Povilas Andriukaitis, Kazys Bobeckis, Vytautas Landsbergis, Artūras

Paulauskas, Rolandas Pavilonis ir Rimantas Smetona. Jie, kad tapą kandidatais, turėjo surinkti po 20 000 parašų.

Komandos labai stengėsi. Buvo suformuoti solidūs rinkimų štabai. Kaip manote, ką iš to septynuko galėjo remti trys Šiaulių Sajūdžio idealistai – šiu eilučių autorė, buvęs Sajūdžio tarybos vicepirmininkas Algirdas Urbaničius ir pirmosios Sajūdžio Tarybos narys Henrikas Karpavičius? Abu vyrai – verslo atstovai ir viena straipsniai rašanti moteriskė.

Manau, atspėjote iš karto: pirmajame rinkimų ture mūsų kandidatu, surinkęs 139 294 rinkėjų parašus, tapo Lietuvos Sajūdžio lyderis, tuometinis Seimo pirmininkas profesorius Vytautas

Landsbergis. Jis iškėlė prieš ketverius metus įsikūrusi partija – Tėvynės Sąjunga Lietuvos konseruatoriai.

Tiesa, gal ir nebūtume taip uolai įsisukę į šią rinkinėjų kampaniją, jei ne keistas oficialiojo V. Landsbergio rinkimų štabo elgesys, kuris sudarė Tėvynės Sąjungos nariai ir įdomiai motyvuotas jaunimelis. Šiam štabui vadovavo šviesas atminimo žurnalistas, radijo stotyčių įkūrėjas Rimantas Pleikys, tuo metu buvęs Seimo nariu ir Gedimino Vagnoriūnas Vyriausybės Ryšių ir informatikos ministru.

Taigi, žmogus, velkantis tokį tiesioginio darbo krūvi, vargu ar galėjo pats asmeniškai daug dėmesio skirti rinkiminiam štabui. Be to, tuo metu vyko Lietuvos telemokino privatizavimo procesas, o juo ir buvo labai užimtas ministras R. Pleikys.

Todėl, susidėję vieną vakarą trise, nuspindėme Šiauliuse įkurti V. Landsbergio rinkiminio štabo paramos grupę. Juolab, kai vienos iš mūsų garsiai, kaip koks nukarūnuoto lietuvių literatūros klasiko personažas, savarinis Juras Tarutis, pasvajojo: „Va, atvažiuos pas mane į svečius Prezidentas, atsišés prie atviro lango, išties ranką į nusiskins obuoli...“ Šis svajoklis ir tapo mūsų grupės veiklos rėmėju. Kiti du sukurėme alternatyvų mūsų kandidato vizitu po Šiaulių rajono sarašą. Pasitikėjimo nekėlė centrinių rinkimų štabo paruoštas susitikimų su visuomenės grafinėmis. Kažkodėl ketinta profesorių tik iji palankiausių auditorijas kvieсти... Matome, kad kandidatams privalu

Seimo tarybos narys, Šeimo tarybos pirmininko Pavaduotės. Redagavo pagrindinius Sajūdžio dokumentus, buvo pirmojo nepriklausomo Lietuvos savaitraščio „Atgimimas“ steigėjas ir redaktorius.

Aktuortos nepriklausomos Lietuvos valstybės parlamento – Aukščiausiosios Tarybos-Atkuriamojo Seimo – deputatų ir Lietuvos Nepriklausomybės Akto signatariai tapo būdamas 52 metų. I Aukščiausiajai Tarybą-Atkuriamajai Seime jis buvo išrinktas 1990 m. vasario 24 d. Šiaulių miesto Rėkyvos rinkimų apygardoje Nr. 49 (surinko 90,26 proc. rinkėjų balsų).

Politiko ir parlamentaro veiklai paskyrė beveik 12 metų.

Anapilis R. Ozolas išėjo 2015 metais.

Paroda bibliotekoje veikla iki birželio 13 dienos.

Organizatoriu, „Šiaulių krašto“ inf.

Rimvydo KEPEŽINKO pieš.

**Lietuvos Respublikos Prezidento rinkimai '97**

**KURIS GYDO GERIAU?**

**GERIAU – PATYRĘS!**



Paulauskas, Rolandas Pavilonis ir Rimantas Smetona. Jie, kad tapą kandidatais, turėjo surinkti po 20 000 parašų.

Komandos labai stengėsi. Buvo suformuoti solidūs rinkimų štabai. Kaip manote, ką iš to septynuko galėjo remti trys Šiaulių Sajūdžio idealistai – šiu eilučių autorė, buvęs Sajūdžio tarybos vicepirmininkas Algirdas Urbaničius ir pirmosios Sajūdžio Tarybos narys Henrikas Karpavičius? Abu vyrai – verslo atstovai ir viena straipsniai rašanti moteriskė.

Manau, atspėjote iš karto: pirmajame rinkimų ture mūsų kandidatu, surinkęs 139 294 rinkėjų parašus, tapo Lietuvos Sajūdžio lyderis, tuometinis Seimo pirmininkas profesorius Vytautas

Landsbergis. Jis iškėlė prieš ketverius metus įsikūrusi partija – Tėvynės Sąjunga Lietuvos konseruatoriai.

Tiesa, gal ir nebūtume taip uolai įsisukę į šią rinkinėjų kampaniją, jei ne keistas oficialiojo V. Landsbergio rinkimų štabo elgesys, kuris sudarė Tėvynės Sąjungos nariai ir įdomiai motyvuotas jaunimelis. Šiam štabui vadovavo šviesas atminimo žurnalistas, radijo stotyčių įkūrėjas Rimantas Pleikys, tuo metu buvęs Seimo nariu ir Gedimino Vagnoriūnas Vyriausybės Ryšių ir informatikos ministru.

Taigi, žmogus, velkantis tokį tiesioginio darbo krūvi, vargu ar galėjo pats asmeniškai daug dėmesio skirti rinkiminiam štabui. Be to, tuo metu vyko Lietuvos telemokino privatizavimo procesas, o juo ir buvo labai užimtas ministras R. Pleikys.

Todėl, susidėję vieną vakarą trise, nuspindėme Šiauliuse įkurti V. Landsbergio rinkiminio štabo paramos grupę. Juolab, kai vienos iš mūsų garsiai, kaip koks nukarūnuoto lietuvių literatūros klasiko personažas, savarinis Juras Tarutis, pasvajojo: „Va, atvažiuos pas mane į svečius Prezidentas, atsišés prie atviro lango, išties ranką į nusiskins obuoli...“ Šis svajoklis ir tapo mūsų grupės veiklos rėmėju. Kiti du sukurėme alternatyvų mūsų kandidato vizitu po Šiaulių rajono sarašą. Pasitikėjimo nekėlė centrinių rinkimų štabo paruoštas susitikimų su visuomenės grafinėmis. Kažkodėl ketinta profesorių tik iji palankiausių auditorijas kvieсти... Matome, kad kandidatams privalu

pabendrauti ir su oponentais.

Laba nebogas derybininkas Algirdas Urbanavičius sudarė sutartį su miesto laikraščiu, kuriamo iki pirmojo rinkimų turo pabaigos kiekvieną šeštadienį buvo spausdinamas teminius puslapius „Sajūdžio aidas“. Jame skelbdavome informaciją apie kandidatą V. Landsbergio susitikimus su rinkėjais, anonsuodavome renginius bei profesorių remiančių žmonių agitaciją.

Tiki idealistai buvome, nes, kai jau viska Šiauliase suorganizavome, stuklejė, kad reikia pati kandidatą ir jo oficialiųjų štabų apie tai informuoti. Gal jiem mūsų parama netiks?

Va, čia ir prasidėjo sunkiausias darbas. Manote, lengva pakilti pas Seimo pirmininką tiesiogiai, be tarpininkų? Gerai, kad pažinoja disidentą, Lietuvos Katafalką bažnyčios kronikos platintoją, tiesiog V. Landsbergio patikimą žmogų Andrių Tučkų. Tai jam ir paskambina. Papasakojau apie mūsų planus ir paprašau organizuoti susitikimą su Seimo pirmininku.

Neilgal trukus perskambino A. Tučkų ir pranešė, kad V. Landsbergis mus priims.

Atskriu aprašymo vertus mūsų trijulės vizitas į Vilnių. Nurodymai dažna, pusvalandžiu ankstai aš, Algirdas Urbanavičius ir Henrikas Karpavičius buvome Seimo rūmuose. Pasiėmė leidimus, nėjome į Seimo pirmininko sekretoriatą. Čia ir prasidėjo. Sekretoriato darbuotoja apie mūsų atvykimą nieko nežinojo. Jos darbotvarkėje, „jokie Šiauliaičiai nefigūravo“, todėl, atėjus mums skirtam laikui, moteris tiesiog fiziskai užblokavo Seimo pirmininko kabineto duris.

Šio asmens aplinka privalėjo būti jam labai lojalū t.y. patikima ir ištikima. Priešingu atveju V. Landsbergis atlikinėjai tik išpažinčiu klausytojui, o ne valstybės darbuotojo vaidmeniui. Seimo vadovo sekretoriato darbuotojų nesusikalbejimas kėlė nuostabą atvykusiems ir tuokart pademonstravo artimiausią Seimo pirmininko pagalbininkų neorganizuotum.

**Lietuvos Respublikos Prezidento rinkimai '97**

**KURIS GRYBAUJA GERIAU?**

**GERIAU – PATYRĘS!**

